

„Világ keresztyénei/keresztényei – egyesüljétek!”(?)

2009. január 18.-a van. Az egyházi hírek tudósításai szerint ma kezdődik az ún. ökumenikus, egyetemes imahét. Jó másfélszáz évre nyúlnak vissza gyökerei az Alliance mozgalomhoz kapcsolhatóan. Sokáig csak a protestánsokat érintette (ott sem „közösködött” minden felekezet a másik reformálttal), de több mint két évtizede a római katolikusok is „érintettek” a dologban. Ma már, akinek nincsenek ellenérzései (egyik vagy másik oldalon), az mehet protestánsként a katolikus templomba, illetve a „pápa népe” Kálvin, Luther templomaiba, baptista imaházba – a lelkészek szervezése szerinti programra. Békesség, testvériesség Krisztusban? Hát, akik részt vesznek benne, azok teljes bizonyossággal ezt gondolják, ezt élik meg. **„Végre, nem ellenségeskedik katolikus protestánszal és viszont. Végre testvéri, ölelő karok vannak, ökölboszorított fenyegetés, gyűlölködés helyett, s ez így természetes, hiszen mindannyian Krisztus gyermekei vagyunk, tehát egymásnak testvérei!”** Igaz ez? Jól van ez így?

Talán nem költőiek e kérdések, s nem is jó reflexszerűen válaszolni rá. Ökumenizmus és reformáció. A protestánsok mindkettőt ünneplik. Előbbi a **közös keresztyénség**, utóbbi pedig a **katolicizmustól való elszakadás, az evangéliumi hit, a Biblia kizárólagosságának az ünnepe**. Nincs itt valami önellentmondás?

A római egyház a reformációt – anno – Isten elleni merényletnek tartotta. Harcolt is ellene tűzzel, vassal (ld. ellenreformáció). Később, miután semmilyen eszközzel nem tudta megszüntetni, szépen vagy csúnyán visszaterelni a „tévelygőket” saját „aklába”, először kiátkozásokkal, kígyót, békát mondvá rá, kényszerűen tudomásul vette a protestantizmus létét, majd mára már „odáig merészkedett”, hogy kijelenti: abban is megvan a kinyilatkoztatott igazság – **részben**.

Kálvin a maga idejében „ostyazabáló tévelygőknek” minősítette a „**pápistákat**”. S még ennél is cifrábbakat mondott rájuk. A protestánsok önértelmezése szerint **Isten adta a reformátorokat, hogy kivessék a keresztyénséget a bálványimádó katolicizmusból**. Az egész olyan volt, mintha mondjuk a Csendes Óceánba, amikor valóban sima a víztükre, valaki behajította volna az Alpok hegységet. Hatalmas robaj, óriási hullámok, szétrebbenő vízi állatok, és sokáig és messzire elható hullámok.

De az idő minden sebet begyógyít. A hullámok is elülnek egyszer, s ki beszél már olyas csodáról, amikor a tengerbe vetette magát a hegy? (Legfeljebb, ha arra jár néha egy hajó, s a hegycsúcs 10-15 méterre kiemelkedik a vízből. „Ajánlatos” nagy ívben kikerülni). A jelek szerint így „békélt” meg egymással a hegy (reformáció) és az óceán (katolicizmus).

Valamikor, katolikusként én is nagy „hódolója” voltam az ökumenének. Eléggé párját ritkító jelenségként vittem ezt végbe. Leginkább gyermeki kíváncsiságom vezetett: **mit lehet csinálni „nem katolikusként” Isten ürügyén?** Aztán az ÚR kegyelméből, ebbéli nyitottságom mérföldkövé lett a protestánsná válásom

rögös útján. Azóta élénken él bennem a katolikus múltam, annak minden tanításával. liturgikus gyakorlatával, katekézisével, szent hagyományával. Ugyanakkor mind teljesebben válik véremmé (ha szabad ezt a kifejezést használnom az ÚR dicsőségére) a Biblia, annak isteni üzenete. S egyre inkább elképedek *az idők jelein*. A globalizmus nem csupán a világ törekvése, hanem – sajnos – félreértett módon az egyházé is.

A protestánsok fennen és büszkén mondják a katolikusokat testvéreiknek. Igyekeznek is – legalább januáronként egy hétre – „egymás nyakába borulni”, átszellemült meghatottsággal.

Noha a **Sola Scriptura** egyházainak tartják magukat a protestánsok, mégis botorul tékozzolják a **testvér titulust a katolikusokra**. Nem a szeretetlenség mondatja ezt velem. Sajnálom a katolikus embereket, imádkozom értük, hogy tudjanak elszakadni megrögzött, gondolkodásmentes katolikusságuktól, legyen nyitottságuk az egyházukban hallottakat, hittételeket összehasonlítani a Biblia igazságaival, s levonni a radikális következtetéseket! Mert mindaddig, amíg **tisztítótűz, Mária-társmegváltó, oltáriszentség, stb. hitük van, addig olyan Isten vélnek ismerni, aki NINCS! Ha Isten újjászülő Lelke tesz benne testvérekké hívőket, akkor a katolikusok nem lehetnek protestánsoknak testvérei. Egyáltalán nincs közös platform.**

A reformáció óta lehetnek a megfogalmazások, egymásról alkotott vélemények (protestáns és katolikus viszonylatban) szalonképesebbek, cizelláltabb stílusúak, de **ha ez a különbözőségek összemosásához vezet, az Ige Istenének elárulásával azonos.**

A mostani, ökumenikus törekvések a nagy, egyetemes SEMMIT célozzák meg. De semmi sem véletlen, a Szentírás beszél ilyesmiről is, mint a végidők jelei. Ilyen alapon már nem is annyira döbbenetes (másoknak talán) Dusicza Ferenc, református lelkész TV-s megnyilatkozása, évekkel ezelőtt. Mindkét műsorát láttam, hallottam, így nem másodkézből kapott értesülés. Egy alkalommal, mohamedán vendége volt. Magyar ember, valamilyen tanítói tisztségben, „Allah híveként”. Ramadán apropóján beszélt. Az adás végén Dusicza nagytiszteletű úr elköszönésében üdvözölte vendégén keresztül **az iszlám testvéreinket**. A másik esetenél Krisna tudatú hívővel beszélgetett. Tőle ekként búcsúzott: **„Áldjon meg a közös Istenünk!”**

Azért ez már valami, nem? Van még hová fejlődnie az ökumenikus törekvéseknek...

2009. január. 18.

Mihálovics Zoltán